

5. Бюллетень: факторы, влияющие на конкурентоспособность предприятия [Электронный ресурс] / А.А. Швец, А.Н. Морозов. – Режим доступа: <http://www.lerc.ru/?part=bulletin&art=10&page=37>

Тетяна ПШЕНІНА, Руслан ІЩЕНКО

Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна», м. Київ

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА НА ОСНОВІ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЙОГО ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

В економіці ринкового типу умови пропозиції грошей визначають попит, дають можливість маневру і є складовою частиною загальної економічної рівноваги. Тому чисто адміністративний розподіл інвестицій у відриві від ринкових механізмів безперспективний. Виключення можуть становити тільки життєво важливі інвестиційні проекти інноваційного профілю, що прямо впливають на рівень розвитку економіки країни в цілому (фінансування відновлення об'єктів, що постраждали від дії катастроф і стихійних лих).

Найбільшу складність представляє процедура інвестування мобілізованих засобів, яка полягає в тому, що виділювані на інноваційну діяльність інвестиції були вкладені так, щоб з їхньою допомогою вирішувалися як поточні проблеми, так і проблеми середньострокового й довгострокового періоду.

З огляду на обмежену можливість збільшення обсягів фінансових ресурсів, призначених для інвестування інноваційних заходів, необхідно оптимізувати структуру використання наявного обсягу фінансових ресурсів.

На відміну від моделей винятково "ринкового" або винятково "цільового бюджетного" фінансування інновацій підприємства концепція фінансового інвестиційного механізму полягає в наступному. По-перше, його цільова орієнтація - на сполучення прямого держбюджетного інвестування інноваційних програм і проектів з інвестиційною програмою окремих наукових організацій. По-друге, безліч джерел фінансування інвестицій, коли поряд з бюджетними асигнуваннями в інвестуванні інновацій беруть участь позабюджетні джерела, у тому числі засоби фінансово-промислових груп, комерційних банків, об'єднань, організацій й інших господарюючих суб'єктів, фізичних осіб, які у цілому являють собою систему інвестування інноваційного розвитку підприємства [1,2].

Формування такої моделі інвестування інноваційного розвитку підприємства повинне опиратися на наступні методичні принципи: принцип системності; підпорядкування мети кожного етапу розвитку єдиної стратегічної мети — ефективності інвестування інноваційної сфери; концентрація цільових інвестиційних засобів; можливості, що направляють потенційно на інноваційний розвиток, координації, маневру й контролю за мобілізацією, витратою й зворотністю вкладених коштів, у тому числі з обліком тактичних і стратегічних вкладень.

В Україні етапи розробки та впровадження фінансово-інвестиційних механізмів інноваційного розвитку визначено законодавчими та нормативними документами. Зокрема, уряд України Постановою від 11 грудня № 1764-р затвердив основні напрямки державної інвестиційної політики в сфері науки й технологій, які визначають систему заходів, забезпечуючих ефективно використання державних і недержавних інвестиційних ресурсів з метою реалізації стратегічних інтересів України, і є невід'ємною частиною загальної інвестиційної політики нашої держави. Головною метою державної інвестиційної політики в сфері науки й технологій є визначення фінансово-економічних умов для реалізації затверджених об'єктів в області розвитку науки й технологій на найближчий період і подальшу перспективу й пріоритетні напрямки розвитку наукових технологій і техніки, а також для випереджального розвитку фундаментальної науки й здійснення найважливіших інноваційних проектів державного значення.

Одним з напрямків досягнення поставленої мети є інтеграція зусиль держави, підприємств і підприємницького сектора економіки для прискорення сучасних інвестиційно-фінансових механізмів, залучення державного й іноземного капіталу до сфери науки й технологій.

Управління інноваційно-інвестиційною діяльністю виходить не тільки за межі окремих виробництв і галузей, але й регіональних границь, утворюючи міжнародні й міжконтинентальні науково-виробничі комплекси й корпорації з філіями в різних країнах.

Література

1. Шершньова З.Є. *Стратегічне управління: Підручник*. – 2-ге вид., перероб.і доп. – К.: КНЕУ, 2011. – 699 с.
2. Чупіса А.В. *Управління підприємницькою діяльністю: оцінка, організація, прогнозування*. – С.: Університетська книга, 1999. – 333 с.

Володимир ПОСТНІКОВ

Тернопільський національний економічний університет

ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДІВ СОЦІАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ В ПРОЦЕСІ ПОБУДОВИ ЕФЕКТИВНОЇ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЯКОСТІ ЖИТТЯ НАСЕЛЕННЯ

Результати функціонування вітчизняної системи державного регулювання якості життя засвідчили необхідність підвищення її ефективності, а також доцільність її реалізації на основі відповідних концептуальних підходів. Концептуальна модель формування ефективної системи державного регулювання якості життя повинна: по-перше, бути зорієнтована на створення взаємоузгодженої сукупності підсистем регулювання; по-друге, розглядатись як своєрідний алгоритм розв'язання проблем; по-третє, передбачати розподіл зон відповідальності між центром і регіонами, між суб'єктами регулювання.

Державне управління якістю життя доцільно здійснювати з використанням стратегічного підходу пріоритетним напрямом якого має стати активне використання прогресивних методів соціального управління: соціального аналізу, соціального прогнозування, соціального моделювання та соціального програмування.

Соціальним аналіз це дослідження стану і тенденцій розвитку соціальних процесів і явищ з метою виявлення ступеня загострення соціальних проблем і диспропорцій у соціальному розвитку суспільства та розробки регулятивних механізмів. Чинна практика соціального аналізу характеризується рядом недоліків (відсутність комплексних показників якості життя населення, концентрація уваги на окремих компонентах якості життя) мінімізації яких сприятиме використання двох груп показників: основних, які є базовими для визначення узагальнених показників якості життя та допоміжних показників, що доцільно використовувати для поглибленого аналізу основних тенденцій та характеристики соціального середовища, яке формує відповідний рівень якості життя.

Соціальне прогнозування, в свою чергу, має бути зорієнтоване на виявлення альтернативних шляхів досягнення критеріїв якості життя, вибір найбільш прийняттого із них та формування на його основі комплексу регулятивних заходів. Прикладом соціального прогнозування може слугувати економіко-математична модель з допомогою якої ми побудова варіантних прогнозів значення Індексу розвитку людського потенціалу, що дозволяє визначити таке значення ІРЛП, яке дозволить перемістити країну в групу країн зі значенням показника вище середнього серед країн з високим рівнем розвитку людського потенціалу.

Соціальне прогнозування в процесі розбудови ефективної системи державного регулювання якості життя доцільно реалізувати через розробку програмного документу – «Загальнодержавної цільової соціальної програми підвищення якості життя населення», в якій повинні міститися: визначення проблеми, на розв'язання якої спрямована програма; аналіз причин виникнення (діагностика стану) проблем; мета програми (генеральна ціль – реалізація підтримки, відновлення і розвитку людського потенціалу, підвищення якості життя населення відповідно до сучасних умов економічного і соціального розвитку; підцілі – підвищення ефективності системи державного регулювання якості життя, зростання зайнятості, підвищення освітнього потенціалу населення, підвищення якості надання послуг охорони здоров'я, розвиток соціального діалогу); конкретизація шляхів і способів вирішення виявлених проблем (до яких слід віднести: законодавче закріплення